

Deel af Befolkningen, men jeg indrømmer, at der ganske vist er Mange — og jeg gjentager, hvad der før blev sagt, ikke mindst i de høiere Kredsse —, som i saa Henseende synde imod Loven. Men jeg vil dog spørge det ærede Medlem, der saa stærkt fremhævede dette — det forekommer mig endog, at det var Hovedpunktet, hvorpaa han støttede sig —, om han virkelig vilde finde det rigtigt at ophæve enhver Lov, der blev hyppigt overtraadt, selv om der til en Tid paa Grund af Ukyndighed eller af andre Aarsager yttrede sig en meget stærk Opinion imod den. Jeg skal nævne ham en Lov, som for ikke ret mange Aar siden, idetmindste i en stor Deel af Riget, havde en saa stærk Opinion imod sig, at der ikke var noget Menneſte, kan man gjerne sige, der undsaae sig ved, navnlig naar han ikke stod ligeoverfor en Dvirghedsperson, men selv undertiden da, at vedgaae, at han overtraadte den, — det var Mænd i alle Stillinger, i meget fornemme Stillinger, endog i Embedsstillinger, som overtraadte den —, jeg mener Loven om Brændeviisfabrikationen i Sjælland. Naar man i den Tid reiste i Sjælland — det har den ærede Taler maaskee ikke gjort —, saa fik man et meget stærkt og levende Indryk af, at der næsten hos hele Befolkningen derovre var en stærk Tølelse af, at det hørte til en af de meest udmvifselige Menneſterettigheder, at Enhver maatte have Lov til at brænde Brændevin, og at Ungen af Befolkningen kunde begribe, at det virkelig var en Forseelse, naar de gjorde det, hvorfor de da ogsaa gjorde det Allesammen. Men den ærede Taler vilde dog vistnok ikke selv finde det rigtigt, om man dengang af Hensyn dertil havde givet Brændeviisfabrikationen fri overalt i Landet.

Det er iøvrigt en eiendommelig Situation, hvori Thinget er blevet sat ved at behandle et Lovudkast som det, der er fremlagt af Ministeren og diskuteres af ham med den Erklæring, at han fra første Begyndelse har havt og endnu fremdeles har meget stor Betænkelse ved det i den Skikkelse, hvori det er fremkommet, og med Hensyn til hvilket det ærede Udvalg dernæst først har spaltet sig i et Fleertal og et Mindretal, og dernæst Fleertallet, idetmindste gennem et af dets Medlemmer, nu

har erklæret, at det selv har meget stor Betænkelse ved det Resultat, hvortil det er kommet, og at der synes i høi Grad at være Grund til, at denne Sag tages under nøiere og omhyggelig Overveielſe, førend man gaaer et Skridt videre med den. Det forekommer mig virkelig, at Lovudkastet derved faaer Udseende af at være en meget sygelig Patient, ligesom vi staae paa Rippet til at gjøre os skyldige i Dvafsalveri ved at give os af med at behandle et Lovudkast, som vi dog aabenbart ikke ere istand til at behandle, fordi vi ikke have de fornødne Forkundskaber dertil, idetmindste ikke her paa staaende Fod, medens det dog vistnok vilde tage for lang Tid, dersom vi nu først skulde gjennemgaae et grundigt Studium i alt det, der udfordres for ret at behandle det. Jeg vil derfor foreslaae, at vi henviſe denne Patient til den autoriserede Læge (Vrøck: Sa, Sundhedscollegiet!); nei, jeg vil sige: til Regjeringen; thi det forekommer mig, at det er Regjeringen, der maa være den virkelig examinerede og autoriserede Læge til at behandle dette syge Lovudkast. Den hurtigste Maade at gjøre dette paa, efter Sagens nuværende Standpunkt, vil nu være at stemme for Mindretallets Forslag og derefter at stemme ogsaa det ud, thi derved blive vi frie for alt videre Dvafsalveri i denne Sag, og det vil jeg derfor opfordre til at gjøre.

Behmann: Jeg havde ikke troet, at jeg paa dette Sagens Standpunkt skulde have fundet Anledning til at udtale mig om nærværende Lovudkast; men jeg troer dog at burde gjøre det nu, da den ærede Justitsminister allerede har berørt det Spørgsmaal, som for mig vil være det Afgjørende ved min endelige Afstemning, og da jeg derhos har det Haab, at denne endelige Afstemning maaskee ikke er saa fjernt, som det fra først af saae ud til. Jeg vil da med to Ord nævne mit Forhold til Lovudkastet, og det saa meget mere, som jeg allerede under Sagens første Behandling udtalte mig i saa Henseende. Jeg vedstaaer aldeles, hvad jeg dengang udtalte, at en Revision af Dvafsalveriløvgivningen efter min Mening er, om ikke nødvendig, saa dog i alt Fald hensigtsmæssig; men jeg finder ikke en saadan Revision, til hvilken jeg med god